

*

Lancar's jeugdijaren in het Vishnuh-Genootschap. (de Koning-Krijger van Vishnuh)

NIET-RELIGIEUS GENOOTSCHAP

De Koning-krijger van Vishnuh

Lancar's jeugdijaren in het Vishnuh-Genootschap. (de Koning-Krijger van Vishnuh)

Auteur: Vishnuh-Genootschap

Colofon

Auteurs: Vishnuh-Genootschap
Adhipati: R.R. Purperhart
Putuh Agheng: Attie Dotinga

ISBN:

THEMA code:

NUR code:

© Copyright: Vishnuh-Genootschap

Copyright: R.R. Purperhart/ Lancar Ida-Bagus

© Bibliografie, foto's en Illustraties Vishnuh-Genootschap

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt middels druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

De Nederlandse en Javaanse vertalingen van de Lontarboeken van het Vishnuh-Genootschap zijn vastgelegd bij de Rijkssuccessie te Leeuwarden in Nederland en gedeponereerd door Gurubesar (hoogleraar, erfopvolger, priester) van dit Vishnuh-Genootschap R.R. Purperhart.

© All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Inhoud

Proloog	8
De basisschool	17
Een lekker maaltje.....	38
De pastoor.....	43
De nieuwe Pastoor.	52
Kindermishandeling.	60
De Chinese leraar met losse handen.....	67
De Babhatan (= oproep tot oorlog) werd aangekondigd.....	78
De negerjongen had de verkeerde voor zich.	92
Wong Ireng.....	107
De Bakroe en de Yorka	125
Geloof in kracht, kennis en begrip.	151
Pencak-Silat.....	172
De verhalen van het verleden.	187
De laatste klas van de basisschool	200
Verliefd op de verkeerde.....	237
Het eindexamen.....	255
Adhipati de Koning-krijger.	267

Slotwoord.....282

NIET-RELIGIEUS GENOOTSCHAP

De Koning-krijger van Vishnuh

Proloog

'De geschiedenis van Lancar begon droevig. Hij werd door zijn biologische ouders te vondeling gelegd in Paramaribo, onder de beschutting van een theater, waar zijn grootouders hem vonden en meenamen naar het zuiden en hem Lancar noemde.

Later kregen zijn ouders spijt en erkenden ze hem alsnog, waarbij ze hem de naam Roberto Rudie Purperhart gaven.

Ondanks het berouw van zijn ouders, weigerde het genootschap Lancar aan hen terug te geven. '*Eenmaal weggegooid blijft weggegooid,*' redeneerde het genootschap. In hun ogen was Lancar nu eigendom van het Vishnuh-Genootschap, aangezien zij hem hadden gevonden en hij behoorde toe aan de eerlijke vinder.

Deze standvastige houding van het Vishnuh-Genootschap weerspiegelde haar overtuiging dat ze de verantwoordelijkheid hadden om voor Lancar te zorgen en hem te beschermen, ongeacht de omstandigheden.

Wijselijk kozen de ouders ervoor om niet tegen het genootschap in te gaan en sloten ze de discussie.

Ze begrepen de vastberadenheid van het genootschap en de complexiteit van de situatie. Hoewel het voor hen moeilijk was om Roberto niet bij zich te hebben, erkenden ze de autoriteit van het genootschap en besloten ze om verdere confrontaties te vermijden.

Hun beslissing om de discussie te sluiten getuigde van hun bereidheid om vrede te bewaren en om te gaan met de situatie zoals die was.

Lancar (Roberto) groeide op in het Vishnuh-Genootschap, een omgeving die hem gevormd heeft tot wie hij nu is.

Naarmate Lancar opgroeide binnen het Vishnuh-Genootschap, werd hij blootgesteld aan de overtuigingen en praktijken van de gemeenschap. Het genootschap, geleid door zijn Opa en andere spirituele leiders, bood een omgeving van toewijding en discipline, maar ook van strikte regels en verwachtingen.

Lancar leerde de waarden van loyaliteit, spiritualiteit en gemeenschap kennen, maar tegelijkertijd begon hij ook vragen te stellen over

de dogma's en beperkingen die door het genootschap aan haar leden werden opgelegd.

Terwijl hij zich verdiepte in de filosofische levensleer van het genootschap, begon Lancar de complexiteit van spiritualiteit en het geloof in de natuur te begrijpen.

Hij waardeerde de diepgang van de spirituele praktijken die hij beoefende, maar voelde ook een innerlijke drang om meer te verkennen en zijn eigen weg te vinden binnen het spectrum van geloof en overtuiging.

De rigide structuur van het genootschap begon hem te beklemmen, en hij verlangde naar meer vrijheid om zijn eigen spirituele reis te ondernemen.

Hij begon vragen te stellen, niet alleen aan de leiders van het genootschap, maar ook aan zijn opa toen hij nog leefde en zichzelf, over de aard van waarheid en het doel van zijn eigen zoektocht naar verlichting.

Hoewel Lancar diep respect had voor de tradities en geschiedenis van het genootschap, voelde hij de behoefte om zijn eigen weg te volgen en zijn eigen antwoorden te vinden.

Deze innerlijke tweestrijd bracht hem op een reis van zelfontdekking en groei, waarbij hij zijn eigen overtuigingen en waarden in twijfel trok en op zoek ging naar een dieper begrip van zichzelf en zijn plaats in de wereld.

Ondanks zijn loyaliteit aan het genootschap begon Lancar te verlangen naar een eigen identiteit en vrijheid buiten de grenzen van de Vishnuh-gemeenschap.

Hij voelde een innerlijke drang om de wereld buiten de bekende kaders te verkennen en zijn eigen weg te vinden.

Deze innerlijke strijd werd aangemoedigd door de autoriteiten binnen het Vishnuh-Genootschap. Hij werd aangemoedigd om uitdagingen aan te gaan in zijn leven en het genootschap beloofde hem steun te bieden bij het ontdekken van zijn eigen waarheid.

Lancar besloot trouw te blijven aan de tradities en verwachtingen van het genootschap, maar daarnaast ook zijn eigen pad te volgen en zijn eigen waarheid te ontdekken.

Dit markeerde het begin van een reis vol uitdagingen, zelfontdekking en groei voor Lancar.

Lancar was geen gewoon persoon; zijn achtergrond als Javaan bracht een diepgaande en intrigerende mix van tradities, gebruiken en vertellingen met zich mee.

Het Vishnuh-Genootschap, waar hij zijn leven begon, was een bruisende gemeenschap doordrenkt van levendige culturele invloeden. Hier ontplooidde hij zijn identiteit te midden van een smeltkroes van tradities, waarbij hij zowel de rijkdom als de uitdagingen van zijn erfgoed ervoer.

In het dorp zelf was diversiteit alomtegenwoordig, met mensen van diverse etnische achtergronden en geloofsovertuigingen die zij aan zij leefden.

De straten waren doordrongen van de geuren van exotische gerechten, gevuld met de klanken van verschillende talen en verweven met de ritmes van diverse muziekgenres.

Dit levendige weefsel van culturen vormde het decor van Lancar's jeugd, waarin hij leerde te navigeren tussen verschillende identiteiten en perspectieven.

Hoewel Lancar bekend stond om zijn veelzijdigheid en schijnbaar onuitputtelijke vaardigheden, droeg hij altijd een vleugje humor

met zich mee. Het was alsof hij een glimlach met zich meedroeg die anderen aanstak. Zijn sociale aard en behulpzaamheid maakten hem geliefd bij iedereen die hem kende.

Zijn humor was als een verfrissende bries die door elke ontmoeting stroomde, en zijn vermogen om licht te brengen in elke situatie maakte hem een favoriet onder vrienden en bekenden. Of het nu ging om het vertellen van grappen tijdens bijeenkomsten of het bieden van een luisterend oor aan degenen die het nodig hadden, Lancar stond altijd klaar met een opbeurend woord of een hartelijke lach. Zijn warmte en vriendelijkheid waren als een zonnestraal op een regenachtige dag, en ze lieten een blijvende indruk achter op iedereen die het geluk had om zijn pad te kruisen.

Lancar's humor was zo uniek en aanstekelijk dat het zelfs de meest sombere momenten kon verlichten. Zijn vermogen om licht te brengen in elke situatie maakte hem tot een onmisbare aanwezigheid in het leven van zijn vrienden en gemeenschap. Hij was niet alleen bekwaam en veelzijdig, maar ook een bron van vreugde en troost voor degenen om hem heen.

Zijn sociale vaardigheden en behulpzame aard gingen hand in hand met zijn humor, waardoor hij niet alleen geliefd was, maar ook bewonderd

werd. Of het nu ging om het organiseren van buurtbijeenkomsten, het ondersteunen van vrienden in moeilijke tijden, of gewoon het verspreiden van vreugde met zijn grappen en grollen, Lancar was altijd daar om anderen te laten glimlachen.

Zijn aanwezigheid in het leven van mensen was als een baken van positiviteit te midden van de uitdagingen van het dagelijks leven.

Zijn vermogen om lichtheid te brengen, zelfs in de donkerste momenten, liet een blijvende erfenis achter die verder reikte dan woorden alleen.

Lancar's leergierigheid kende geen grenzen; hij blonk uit op school en verwierf kennis die zelfs de leraren verbaasde. Ondanks dat hij niet dagelijks naar school ging en zich afzijdig hield van de religieuze lessen, was zijn intellectuele nieuwsgierigheid onmiskenbaar.

Hij leek een natuurlijk talent te hebben om te absorberen en te begrijpen wat hem werd aangeboden, zelfs buiten de formele onderwijsinstellingen om. Zijn honger naar kennis bracht hem verder dan de grenzen van het klaslokaal.

Lancar kon vaak worden gevonden in de bibliotheek van het Vishnuh-Genootschap, verdiept in boeken die hij zelf had uitgekozen, en zijn interessegebieden reikten verder dan wat traditionele onderwijsprogramma's boden. Zijn nieuwsgierigheid leidde hem naar uiteenlopende onderwerpen, van wetenschap tot geschiedenis, en hij nam actief deel aan zelfstudie om zijn horizon te verbreden.

Hoewel hij niet altijd deelnam aan de reguliere lessen, was zijn kennis en begrip van de wereld om hem heen opmerkelijk. Lancar leek een inherent vermogen te hebben om complexe concepten te begrijpen en toe te passen, waardoor hij vaak voorliep op zijn leeftijdgenoten, zelfs zonder de formele educatieve structuur te volgen.

Naast zijn academische nieuwsgierigheid en zijn vermogen om zijn Oma onvermoeibaar te helpen op de sawa, had Lancar zeker ook zijn eigen streken. Onder zijn schijnbaar onschuldige voorkomen, school een avontuurlijke geest die niet bang was om af en toe wat grenzen te verleggen.

Hij was nieuwsgierig en experimenteerde graag, soms tot bezorgdheid van zijn ouders en leraren.

Zijn stoute kanten kwamen vaak naar voren in zijn drang naar ontdekking en avontuur. Lancar was niet bang om risico's te nemen en af en toe de regels te overtreden, vaak gedreven door zijn verlangen naar opwinding en nieuwe ervaringen. Hoewel zijn streken soms voor problemen zorgden, waren ze ook een teken van zijn levendige geest en zijn vastberadenheid om de wereld om hem heen te verkennen.

In 1969 trad Gerrit M. van Praag, een Neerlandicus, toe als lid van het Vishnuh-Genootschap. Zijn expertise in de Nederlandse taal, Europese geschiedenis en sociale wetenschappen maakte hem een waardevol lid. Op verzoek van het genootschap kreeg Van Praag de eervolle taak om Roberto te onderwijzen in deze vakgebieden.

Dit initiatief weerspiegelde niet alleen het streven van het genootschap naar kennisdeling en educatie, maar ook de toewijding van 'Van Praag' aan het verspreiden van zijn kennis en het bevorderen van begrip tussen verschillende culturen.

De basisschool

Op zevenjarige leeftijd ging Lancar meteen naar de vierde klas van de basisschool buiten het genootschap.

Er waren duidelijke afspraken gemaakt met het hoofd van de school, gezien de recente dood van Lancar's opa. Deze nieuwe stap was een grote verandering voor hem, aangezien hij tot dan toe binnen de beschermde omgeving van het Vishnuh-Genootschap was opgegroeid.

De overgang naar de reguliere basisschool bracht verschillende uitdagingen met zich mee voor Lancar. Hij moest wennen aan een nieuwe omgeving, nieuwe klasgenoten en een ander onderwijssysteem.

Het was een leerproces waarin hij zichzelf opnieuw moest uitvinden en zich moest aanpassen aan zijn nieuwe omgeving.

Voor het eerst werd Lancar blootgesteld aan een diverse groep mensen en ideeën buiten de kaders van het genootschap.

Hoewel dit verfrissend was, bracht het ook uitdagingen met zich mee, vooral omdat hij gewend was aan de beschermende omgeving van het genootschap.

Hij worstelde met het vinden van zijn plaats in deze nieuwe omgeving en het opbouwen van relaties met zijn klasgenoten.

Ondanks deze uitdagingen bracht de overstap Lancar ook een gevoel van vrijheid en zelfstandigheid.

Hij begon zijn eigen identiteit te vormen los van de strikte regels en verwachtingen van het genootschap.

Lancar was vastbesloten om zijn eigen weg te banen in de wereld, met een nieuwsgierige geest en een verlangen naar avontuur.

Hij omarmde de mogelijkheden die buiten zijn vertrouwde omgeving lagen en stond open voor alles wat het leven hem te bieden had, terwijl hij tegelijkertijd zijn roots binnen het genootschap koesterde en respecteerde.

Hoewel hij slechts zeven jaar oud was, bleek Lancar scherp van geest voor zijn leeftijd, wat hem hielp om zich snel aan te passen aan zijn nieuwe omgeving.

De leerkrachten waren verbaasd over het foutloze Nederlands dat hij sprak.

Zijn beheersing van de taal was indrukwekkend en wekte bewondering op. Het feit dat hij zo snel en nauwkeurig kon communiceren in het Nederlands verraste en intrigeerde hen, wat resulteerde in een dieper respect voor zijn vastberadenheid en leervermogen.

De leerkrachten waren niet op de hoogte van de Nederlandse lessen en andere vakken die hij al binnen het genootschap kreeg.

Dit verklaarde voor hen het verbazingwekkende niveau van zijn taalvaardigheid.

Het besef dat hij al actief bezig was met het leren van de Nederlandse taal en andere vakken buiten de reguliere onderwijsinstellingen versterkte hun verbazing en bewondering voor zijn vastberadenheid en toewijding aan zijn educatie .

Dat Lancar ook goed van zich kon afbijten en met tact zijn kwelgeesten betaald weet te zetten, was duidelijk. Zijn scherpzinnigheid en vastberadenheid stelde hem in staat om op slimme wijze om te gaan met uitdagingen en tegenstand. Met een combinatie van

vastberadenheid en strategie, wist Lancar zich te handhaven en zijn tegenstanders te overtreffen. Hoewel zijn manier van wraakneming soms ondeugend kon zijn, getuigde het van zijn vindingrijkheid en vurigheid.

Lancar liet zich niet zomaar klein krijgen en wist op creatieve wijze zijn eigen weg te vinden in conflictsituaties.

Zijn vastberadenheid om zichzelf te verdedigen en zijn eigen belangen te beschermen, maakten hem een geduchte tegenstander maar ook een bewonderenswaardige bondgenoot.

Al in de vierde klas op de lagere school werd Lancar regelmatig lastiggevallen door een vrouwelijke leerkracht, wat hem diep raakte. Gedreven door vastberadenheid en een verlangen naar gerechtigheid, begon Lancar diep na te denken over hoe hij haar kon terugpakken. Zijn gedachten waren doordrenkt van strategieën en plannen, terwijl hij zorgvuldig afwoog welke stappen hij moest nemen om zijn kwelgeest op passende wijze te confronteren.

Lancar liet zich niet intimideren door de macht van zijn belager, maar zette zijn scherpzinnigheid

en vastberadenheid in om een plan te smeden dat haar op haar plaats zou zetten.

Hoewel het idee van wraak ondeugend kon lijken, was het voor Lancar een kwestie van rechtvaardigheid.

Hij was vastbesloten om zichzelf te verdedigen en op te komen voor zijn eigen waardigheid, en hij zou niet rusten voordat hij zijn tegenstander had laten zien dat ze niet ongestraft kon blijven.

Gedreven door zijn vastberadenheid en vastbeslotenheid om zichzelf te verdedigen, bleef Lancar doorgaan met zijn plannen om zijn kwelgeest aan te pakken.

Hij wist dat hij slim te werk moest gaan en geduldig moest zijn, wachtend op het perfecte moment om toe te slaan.

Lancar begon informatie te verzamelen, observeerde de patronen en zwakke punten van de leerkracht, en analyseerde haar gedrag nauwkeurig.

Hij wist dat hij haar moest treffen op een manier die haar zou laten nadenken over haar daden en haar zou laten inzien dat ze niet ongestraft kon blijven.

Op een dag, toen hij met een seniore krijger voorbij de school reed op de ossenkar, bedacht hij een briljant plan.

Opmerkelijk genoeg was de volgende dag toevallig de verjaardag van juffrouw Annie.

Lancar zag dit als een teken, een kans om wraak te nemen.

Hij voelde dat hij niet kon laten passeren dat juf Annie keer op keer ongestraft bleef voor haar pesterijen. Die keer zou het anders zijn.

Hij wilde juf Annie een lesje leren, zodat ze zou begrijpen dat haar daden consequenties hadden.

Hij bedacht een slimme en weloverwogen strategie om haar op haar verjaardag te confronteren, op een manier die haar zou laten zien dat ze niet ongestraft kon blijven.

Lancar sprong van de kar en snelde naar een Awaraboom, waar hij de langste en scherpste doornen verzamelde die hij kon vinden.

Vervolgens sloop hij het klaslokaal binnen en plaatste de doornen zorgvuldig onder de stoel van juf Annie.

Deze juf had Lancar herhaaldelijk proberen te vernederen voor de hele klas, maar nu was het tijd voor hem om wraak te nemen.

Zijn bijrijder vond het een geweldig plan.

Nadat ze de doornen hadden geplaatst, keerden ze terug naar huis, in afwachting van de verrassende afloop van Lancar's gewaagde actie.

De volgende dag was Lancar eerder uit bed dan normaal, vervuld van opwinding over wat de dag zou brengen.

Hij wilde geen moment missen en vertrok met vastberadenheid en doelgerichtheid naar school. Maar voordat hij zijn huis verliet, maakte hij een korte stop bij de waterkant, op zoek naar gladde, glinsterende kiezelsteentjes.

Hij verzamelde een handvol van deze hagelwitte kiezelstenen en stopte ze zorgvuldig in een knapzakje.

Eenmaal op school aangekomen, zag Lancar het vertrouwde tafereel op het schoolplein, waar kinderen speelden en lachten.

Hijzelf nam echter nooit deel aan deze spelletjes, omdat hij de kinderen die daar speelden als gemeen en achterbaks en kinderachtig beschouwde.

Die kinderen waren streng gelovig en leken zelfs vaak hun eigen ideeën niet te begrijpen, laat staan dat ze Lancar zouden begrijpen.

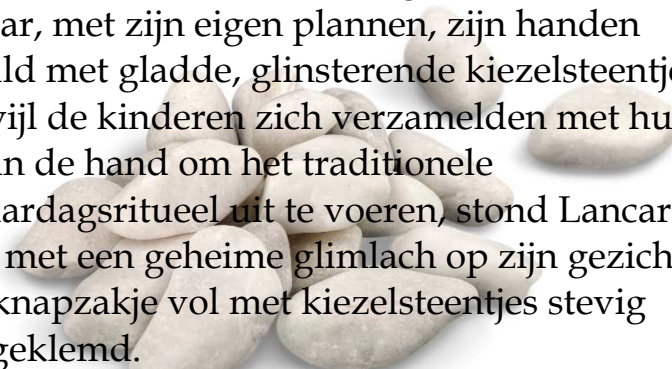
Hun opvoeding en omgeving hadden hen gevormd tot gelovige individuen met beperkte blootstelling aan andere perspectieven.

Lancar, met zijn unieke achtergrond en kennis, zou voor hen waarschijnlijk een mysterie zijn. Zijn ideeën en acties zouden mogelijk als vreemd of zelfs bedreigend worden beschouwd binnen hun geloofskader, wat het begrip tussen hen bemoeilijkte en tot verdere verwarring leidde. Daarom bleef hij liever op afstand, vastbesloten om zijn eigen weg te gaan en zich niet te laten beïnvloeden door de meningen van anderen.

De bel ging en als een kudde ezels renden de kinderen de klas in.

Ze stonden allemaal klaar om een verjaardagsliedje te zingen, met in hun handen een handvol rijst om over de jarige juf uit te strooien, een gebaar van voorspoed en geluk zoals gebruikelijk.

Maar te midden van de menigte stond ook Lancar, met zijn eigen plannen, zijn handen gevuld met gladde, glinsterende kiezelsteentjes. Terwijl de kinderen zich verzamelden met hun rijst in de hand om het traditionele verjaardagsritueel uit te voeren, stond Lancar daar met een geheime glimlach op zijn gezicht en zijn knapzakje vol met kiezelsteentjes stevig vastgeklemd.

Hij was vastberaden om een eigen draai te geven aan de viering en had zijn eigen unieke plan gesmeed om juf Annie te verrassen, zelfs als het misschien niet helemaal binnen de normen van de school paste.

Lancar wachtte geduldig af totdat Juf Annie voor haar stoel stond.

Zijn blik was kalm en vastberaden, klaar om in actie te komen.

Het geluid van de kiezelsteentjes die tegen de juf en haar stoel ketsten, vulde de klas met een scherpe echo.

Juf Annie, overrompeld door de onverwachte aanval, kon een kreet van verrassing niet onderdrukken terwijl ze achteruitdeinsde. Met een pijnlijke uitdrukking op haar gezicht viel ze met een dreun op haar stoel, haar mooie jurk enigszins verkreukeld door de onverwachte val.

Een golf van verwarring overspoelde de klas terwijl de kinderen verbaasd toekeken naar het onverwachte tafereel.

Sommigen barstten uit in nerveus gegiechel, terwijl anderen bezorgd naar de juf keken om te zien of ze oké was. Lancar, met een mix van opwinding en zenuwen, hield zijn adem in, afwachting wat er zou gebeuren na zijn gedurfde actie.

Het klaslokaal vulde zich met een hartverscheurende kreet van juf Annie, die plotseling niet durfde op te staan.

Verontrust door haar geschreeuw, snelden enkele leerkrachten toe om te zien wat er aan de hand was. Met afschuw zagen ze onmiddellijk de oorzaak van haar pijn: de scherpe doornen die Lancar onder haar stoel had geplaatst waren diep in haar billen gedrongen.

Zonder aarzeling werd juf Annie met stoel en al weggedragen naar het kantoor van de hoofdmeester. De pijn op haar gezicht was duidelijk zichtbaar terwijl ze worstelde met elke beweging.

Eenmaal in het kantoor van de hoofdmeester werd er onmiddellijk een dokter bij geroepen om de doornen te verwijderen uit haar achterwerk, terwijl de gebeurtenissen van die dag de school in een staat van opschudding brachten.

Hoewel Lancar's actie doordacht was, was het niet zonder gevolgen. Terwijl de dokter bezig was met het verwijderen van de doornen uit haar dikke billen, kreunde juf Annie van pijn en schaamte. Haar gezicht vertrok van ongemak

terwijl ze de gevolgen van haar eigen daden onderging.

Lancar, hoewel hij zijn doel had bereikt, kon niet ontkennen dat hij enige twijfel voelde bij het zien van juf Annie's lijden.

Hij realiseerde zich dat wraak nemen zijn eigen gevoel van gerechtigheid had vervuld, maar dat het ook een ander soort pijn had veroorzaakt, een die hij niet had voorzien.

Ondanks haar daden verdiende juf Annie geen fysiek lijden, en Lancar voelde een steek van medeleven voor haar situatie.

Misschien, dacht hij, was er een betere manier geweest om zijn punt te maken, een manier die haar waarschijnlijk evenveel had geraakt zonder haar te verwonden.

Terwijl juf Annie kreunde van pijn en schaamte, beseft Lancar dat zijn daad misschien wel de gewenste reactie had uitgelokt, maar dat het ook een gevoel van spijt en bezorgdheid bij hemzelf had achtergelaten. Voor hem was het een les in de complexiteit van gerechtigheid en de gevolgen van zijn eigen daden.